

egentlig ikke rigtig vidst, hvad det gjaldt om. Der er jo ogsaa det, at Lovforslaget saaledes, som det bliver, hvis Ændringsforslagene blive vedtagne, opgiver den Ret, som Regeringsforslaget hjemlede den sigtede: at han kunde forlange at faa en Betænkningstid; naar han nemlig var bosat, havde bekendt Bolig, kunde han efter Regeringsforslaget forlange en Betænkningstid. Nu kommer det til at bero paa Politidirektøren, om vedkommende skal have denne Betænkningstid. Jeg tvivler i øvrigt ikke paa, at det vil gaa saaledes, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) sagde, at i Almindelighed vil han faa denne Betænkningstid. Men det har dog altid sin Betydning, at det kan indtræffe, at vedkommende bagefter siger: jeg vidste egentlig ikke, hvad Sagen gjaldt om, jeg har ikke en Gang faaet nogen Genpart; man forlangte, at jeg skulde udtale mig straks, og da jeg sagde: jeg ønsker at faa Betænkningstid, sagde man: det behøves ikke, du kan meget godt erklære dig straks. Imod dette vilde det synes det mig, være et ret godt Værn, at man forlangte, at han positivt skulde erklære sig for skyldig; havde han gjort dette, vilde han ikke let blive hørt med en Udtalelse om, at han var bleven overrumplet.

Jeg gør dernæst opmærksom paa, at der er en Ændring, med Hensyn til hvilken det maaske kan være noget tvivlsomt, om den er ganske heldig i Retning af at udtrykke, at der skal gives den sigtede en Genpart. Der staar udtrykkelig i Regeringsforslagets § 2, at naar Bødepaalæget ikke blev givet paa Politikontoret, skal der forkyndes en Udskrift af det for ham paa samme Maade som Tilsigelser til den offentlige Politiret, og Genpart af samme afleveres til ham. Man har nu fundet det hensigtsmæssigt i Udvalgsforslaget at udelade denne Bestemmelse om, at Genpart skal gives ham, og i det Sted nøjes med en Henvisning til Loven af 11te Februar 1863. Jeg har heller ikke noget imod at forstaa denne Henvisning paa den Maade, at der skal ogsaa gives Genpart. Jeg forudsætter, at Politidirektøren vil gøre det; men for Resten er denne Fortolkning aldeles ikke sikker. Loven af 1863 § 6 siger, at i offentlige Politisager skal den paagældende have en Tilsigelse, der skal forkyndes og i Genpart skal afleveres paa hans Bopæl. Der tales altsaa baade om Forkyndelse og Aflevering af en Genpart. Naar der nu staar her i Ændringsforslag Nr. 6 om Forelæget, at det forkyndes ham efter Reglerne for Forkyndelse af Tilsigelser til den offentlige

Politiret, saa kan man sige, at Loven af 1863 paabyder, at der skal ske en Forkyndelse og tillige gives ham en Genpart, medens her kun tales om, at der skal ske en Forkyndelse. Jeg gør opmærksom herpaa og vil henstille til Udvalget, om ikke der kunde være Anledning til at tage denne Bestemmelse med, det gør i Virkeligheden ikke nogen Skade, at den bliver staaende paa samme Maade, som den staar i Regeringsforslaget.

Jeg skal i øvrigt, inden jeg gaar over til et mere formelt Spørgsmaal, udtale mig om nogle enkelte Betragtninger, som ere fremkomne fra det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds.

Jeg har selvfølgelig ikke noget at indvende imod, at man udtrykkelig udtaler, at Bøden skal kunne afsones. At det ikke er sagt i Regeringsforslaget, var, fordi jeg mente, at det var overflødig, idet det var noget, som fulgte af den gældende Ret; men det gør jo ikke noget, at det udtrykkelig siges. — Det ærede Medlem fremdrog dernæst Spørgsmaalet om, hvorvidt man, naar man havde faaet et Forligstilbud og vedtaget dette, men saa senere fandt, at man i Virkeligheden var bleven forurettet af Politidirektøren, kunde henvende sig til Justitsministeren. Ja, selvfølgelig kan man gøre det. Jeg skal her oplyse, at det er noget, som ikke sjælden hænder, at Folk, som for den offentlige Politiret have vedtaget en Bøde, andrage hos Justitsministeriet om at maatte blive fritagne for at betale Bøden, stundom blot paaberaabende sig deres smaa Kaar, stundom ogsaa paaberaabende sig særlige Omstændigheder, som de mene ikke ere blevne tilstrækkelig paaagtede. Og det er noget, som af og til sker, at Justitsministeriet tager disse Begæringer til Følge og fritager vedkommende for at betale Bøder. Saa meget mere vil det selvfølgelig gælde, naar det er over for den administrative Politidirektør, at denne Vedtagelse har fundet Sted, at man meget godt kan bringe et saadant Spørgsmaal for Justitsministeriet, som, naar den paagældende virkelig maa siges at være gaaet for nær, vil føle sig forpligtet til at fritage ham for at erlægge Bøden.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds i, at denne Lov ikke vil have nogen som helst Indflydelse paa Sagernes Stilling over for den offentlige Politiret. Naar den paagældende har forkastet den til ham stillede Opfordring om at vedtage en Bøde i Mindelighed, og Sagen kommer for Politiretten, saa bliver det, der hidtil er passeret, noget,